

## Kitüntetett katonák.

(Saját tudósítónktól.) A Rendeleti Közlöny legutóbb megjelent száma egész sor katonai kitüntetést hoz, amelyek közül a minket legközelebből érdeklő *hetedik hadtestben* előforduló kitüntetéseket a következőkben közöljük:

A vaskorona-rend harmadik osztályát a hadi ékítménnyel szokolplaninai Bugariu Emil, a hetedik lovas tüzérezred parancsnoka kapta az ellenség előtt tanúsított kiválóan bátor magatartásának elismeréséül.

Ugyanezért Lechner Gedeon tartalékos tüzérhadnagy és Borha Olivér tüzérkapitány, mindkettő a hetedik lovas tüzérezrednél a katonai érdemkeresztet kapta a hadi ékítménnyel.

Koos Hubert, a cs. és kir. 37. gyalogezred tartalékos hadapródja az ellenség előtt tanúsított kiválóan bátor magatartásáért a vitézségi aranyérmét kapta, egyidejűleg hadnagyvá lépett elő.

Legmagasabb elismerésben részesült Csillag Győző, cs. és kir. 46. gyalogezredbeli százados, sédeni Ambrózy György huszár-főhadnagy (7. ezred);

Kováts Kálmán főhadnagy (7. tüzérezred), Podmaniczky Béla br. tartalékos főhadnagy, parancsörtszt, az 1. számú lovas hadosztály parancsnokságnál, Wagner Miklós hadnagy (7. tüzérezred);

Pintia Szilveszter őrmester és Oravetz István szakaszvezető, mindkettő a cs. és kir. 37. gyalogezredben;

Beisser Péter szakaszvezető (7. tüzérezred);

Jank Simon őrmester és Schwarcz Lipót egyéves önkéntes káplár (37. gy. e.);

Prumik János tizedes, Antoni István, Macho Géza és Mészáros János (7. huszár e.);

Schmidt Márton szakaszvezető, Leib András, Lusztig György és Noll Mátyás (7. tüzérezred);

Stefanovics Marinkó káplár, Tóth Mátyás, Bisz János szakaszvezető és Kecske-méti Lajos őrzető mindnégyen a 46. sz. cs. és kir. gyalogezrednél.

## Orosz védekezés szuronytámadásaink ellen.

(Saját tudósítónktól.) Súlyosan sebesült meg Lemberg tájékán egyik hadapród-őrmesterünk. Közvetlen közelből lőtték át a karját az oroszok, még pedig gépfegyverrel.

— Szuronyrohamot intéztünk egy orosz gépfegyverosztag ellen és három lépésről lőtték belém.

Mi hallgatói ez elbeszélésnek szörnyen csodálkoztunk az eseten, mert ez ellene mondott mindennek, amit eddig az oroszokról és a mi szuronytámadásainkról hallottunk. Hallottuk ugyanis nem egy, de száz meg száz sebesülttől már, hogy az oroszok a mi szuronyrohamainkat egyáltalán nem állják. Ennek a sebesült hadapród-őrmesternek az előadásából pedig ime kitűnt, hogy bizony — mégis csak állják. Meg is szólalt egyikünk és csodálkozásának, sőt mindnyájunk csodálkozásának adott kifejezést e szavakkal:

— Furesa, mi mindaddig azt hallottuk, hogy az oroszok nem védekeznek a mi bakáink szuronyrohama ellen és vagy megfutnak, vagy megadják magukat.

— Ez igaz és egészen jól vannak az urak értesülve, válaszolt a sebesült, de ez egy egészen különleges eset. Annyiban tudniillik, hogy ennek az orosz gépfegyverosztagnak nemcsak a gépfegyverei, hanem a gépfegyverosztagnak a katonái is mind oda voltak

kötözve egy-egy fához. Mintán így lehetetlen volt futniok, hát lőttek. Olyan ügyes leleménységgel voltak odakötözve, hogy a karjukkal épen csak annyira tudtak mozogni, hogy a gépfegyvert tudták kezelni, de a derekuk és lábuk körül fűzött kötelek és szíjak megoldására képtelenek voltak.

## LEVELEZIK A CÁR ÉS A KIRÁLY.

A népi fantáziát a háború csodálatos módon termékenyíti meg, úgy hogy százával lehetne összegyűjteni azokat a népfantázia által termelt apróságokat, melyek, hogy Pázmány szavaival éljünk, nem egyebek, hanem magyar poézis. Beszélnek a többiek közt a nép körében, hogy a szerbek az idén úgy ültették a kukoricát, hogy egy sor kukorica, egy sor bomba s azért annyi a sebesültünk. Egy szép, gömbölyű képű, pirosarcu menyecske pedig a minap azt beszélte Szatymazra menet a vonaton:

— A muszka cár levelet írt őfelségének. Azt írta ebben a levélben, hogy elküldöm a főlseged elfogott katonáit olyan messzi vidékre, ahun mögfigynak. Jó van, írta erre a cárnak a mi főlseges királyunk, ám küggye főlseged az én katonáimat oda, ahun mögfigynak, én mög a főlseged kozákjait, akiket az én katonáim elfogtak, ráültetöm egy rakás szalmára és alájuk gyujtatok, nekik mög hadd lögyön — melegük.

## GILICZE BARÓ, SZÁZEGY KATONA ÉS SZÁZEGY KUTYA.

Nagyon el volt keseredve Erzsók asszony, amiért nagyon sok bakát szállásoltak be hozzá. Mert hát ilyen Erzsók asszonyfélék is akadnak, az igaz, hogy csak elvéte, ebben a háborús világban.

## A dragonyos halála.

— Egy németországi ápolónő levele. —

Egy dragonyos került kórházunkba. Mikor a főorvos körutját végezte, elgondolkozva állt meg a beteg ágya előtt, aki lehunyt szemekkel, némán feküdt. Mikor pár lépésnyire elhagyta az ágyat, így szólt hozzám:

— Ennek adhat enni, amit csak kíván. Tegye kellemessé utolsó napjait, melyek nagyon meg vannak már számlálva.

A szegény dragonyos akkor kapta sebéit, mikor francia földön őrszolgálatot végzett s másodmagával tulmészire bemenészkedett ellenséges területre. Tulerő rohanta meg őket s a harcban egy golyót kapott a lábába. Súlyos sebével francia fogságba került s csak akkor szabadult ki, mikor a németek néhány nap múlva a franciákat a faluból kikergették.

Időközben a fertőzött löse nagyon elmérgekedett és a lábat nem lehetett többé amputálni. A szegény ember el volt veszte.

Sokáig álltam a dragonyos ágya mellett. Mikor kinyitotta szemeit, azt kérdeztem tőle:

— Brückemann, nincsen semmi kívánsága? Ne rázzam föl a párnáját? Vagy nem óhajt valamit enni vagy inni?

Ijedten, bizalmatlanul nézett rám. Nem nézett a szemembe, folyton csak a kezemet

figyelte, majd intett, hogy ne nyuljak a párnájához. Komoran mondta, hogy nincsen szüksége semmire.

Ujra kérdeztem: — Nincs étvágya valami kedvenc ételre? Az unalmas kórházi koszt után nem szeretne valami egyebet is? Változatost?

Állhatatosságom nem tette barátságossabbá. Mogorván, inkább csak azért, hogy szabaduljon tőlem, azt mondta:

— És ha volna is valami kedvenc étel, azt itt úgy sem tudnák úgy elkészíteni, mint odahaza, Luckenwaldeban?

— Ej, hát csak árulja el azt az ételt, — biztattam nevetve, — vannak ám itt is asszonyok a maga falujából, akik szívesen megfőzik a beteg földinek a hazai ételt.

Gondolkozott, majd kevés vártatva így szólt:

— Krumplikását szalonnával és hagymával még sem tud nekem szerezni?

— Fogadjunk, hogy holnap délre megkapja! Meglátja, úgy fog ízleni, akár odahaza.

Másnap csakugyan megkapta a hazai ételt. Egy társnőm készítette. A beteg dragonyos csodálkozott először, aztán pedig mohón látott neki az evésnek. Mindent megévelt az utolsó morzsáig. Ebéd után szomjas volt. Bort vagy sört nem akart. Egy po-

hár málnaszörpöt örömmel fogadott s azt egy hajtásra kiitta.

Most azután már bizalmasabb lett és beszélni kezdett az életről. Szegény gyári munkás volt Luckenwalde községben és odahaza felesége és öt gyermeke van.

Éppen rá akart gyujtani az általam ajánlékozott szivarra, mikor észrevette, hogy egy betegfelvigyázó ágyához lépett és meg akarja igazítani párnáját. A sötét tekintet újból visszatért arcára és minden segítséget mogorván elutasított.

Ugyan mi oka volt, hogy nem engedett senkit hozzányulni az ágyához? Mindig vigyázott a párnájára és ha aludt is, akkor is egyik kezével mindig összeszorítva tartotta, szorongatta kis párnáját.

Két nap múlva kora délután, mikor ápolójaink közül legtöbben ebéd utáni álmukat aludták és én az egyik ablakmélyedésben ültem, láttam, hogy a beteg dragonyos hosszasan néz rám. Odamentem hozzá. És akkor megtörtént, hogy elmondta nekem bizalmatlanságának okát, titkát. Mikor francia területen egy pajtában betegen és fogságban feküdt, egyik őre félönkivületi állapotát felhasználva, elvágta tőle kis pénzes zacskóját, melyet bluza alatt szíjra fűzve magával hordozott. Mikor magához tért és észrevette a rablást, vigasztalhatatlan lett.

Vendéglőben

KÁVÉHÁZBAN

Főszerkereskedésben

Csemegeüzletben

MINDENÜTT KÉRJEN HATÁROZOTTAN

SZT. ISTVÁN

duplamalátasört.

Csak ez az eredeti, a valódi!!!

ÓVAKODJÉK

az UTÁNZATOKTÓL!!